

Az írástudó hallva Jézus frappáns feleletét a feltámadásról – ld. előző rész – ő is kérdez, s nem is akarmit. Mégpedig a parancsrengetegből melyik az elsődleges? Gondolkodó, érdeklődő ember lehetett, ami az ismeretek elsajátításához szükséges.

Jézus készségesen felel, a zsidók fontos imádságával: Úr az Isten az egyetlen. (Ez is lényeges a környező népek sok-isten hite miatt.) Folytatja Jézus az Úr az Isten felé a szeretet teljességét részletezve: szív, lélek, elme, erő. Nem lehet találni kiskaput. Test-lélek megnyilvánulásait nem lehet ímmel-ámmal, lagymatagon, félig-meddig élni, cselekedni. Az elsőhöz hozzátartozik a második, ami az ember felé irányul. Egybetartoznak, elválaszthatatlanok, akár csak egy pár zokni. Ha hiányzik az egyik, használhatatlan.

A felebaráti szeretet önmagunkból indul ki, „mint magadat” folytatja Jézus. Az írástudó az elsőt kérdezte, Jézus kettő összetartozót mondott, amit legnagyobbnak nevez. A kérdező elismeri, dicséri Jézus válaszát, ő már összekapcsolva fogalmazza meg, s még hozzáteszi: többet ér minden égő és véres áldozatnál, pedig ez a liturgia fontos volt a zsidóknál.

A „nem vagy messze...” arra figyelmeztet, hogy Jézus felé közeledés, a fejlődés neki is, nekünk is ajánlott.

Kérdések:

- Az érdeklődés, el-elgondolkodás eseményeken, történéseken, esetleg rákérdezés, mennyire jellemző rám?
- Tudom-e mi az, ami a teljességből hiányzik? Ha igen, megteszem-e, ami rajtam múlik?
- Húz, vonz a teljesség igénye?
- Van-e elég önszeretetem?

Tölösi Magdolna, Bánya